

Van uroloog naar oncoloog

SMS 26-3-2009:

“Weer uitslag gehad. Het is niet goed. Uitzaaiingen dus. De enige optie is nu chemokuren. Grt. Albert.”

Donderdag 26 maart

Weer een afspraak met de uroloog. Met knikkende knieën en het hart in mijn keel naar binnen. De hele dag een knoop in mijn buik en een beetje misselijk.

Veel zenuwachtiger dan vorige keer. Toen wist ik voor mezelf wel wat hij zou gaan vertellen en viel het me niet zo erg tegen. Nu had ik hoop en zou het me wel erg tegenvallen als er uitzaaiingen waren. Het werd een enorme tegenvaller.

Weer slecht nieuws dus. Hij bekeek de foto's waar we bij waren. En vertelde dat het uitgezaaid was naar mijn lymfeklieren en naar mijn botten. Vooral in de heupen en een plek bij de elfde wervel die tegen de aorta aan zit. Dat was voor mij een enorme klap. De wereld stortte even in. Tranen in mijn ogen. Sandra had het volgens mij al een beetje verwacht. Misschien wel omdat ik steeds zo zeker wist dat dit niet zou gebeuren.

De uroloog legde uit dat daarmee de keuzeopties vervallen waren en de enige optie nu nog chemo was en dat hij daar verder niet veel meer mee te maken zou hebben. Er kwam een jongere collega van hem binnenlopen die hij nog om advies vroeg, maar die

kwam met hetzelfde verhaal. Chemo of, zoals hij vrolijk sprak, niets doen. Vooral oudere mensen die tevreden zijn met wat het leven hen gebracht heeft, schijnen er ook wel voor te kiezen om alles op zijn beloop te laten en niet voor een belastende behandeling te kiezen met een onzeker einde en resultaat.

Voor mij is dat nog niet aan de orde. Ik wil toch wel heel graag nog een poosje meedoen. Ik moet nog naar Callanish en nog veel meer. Ik wil ook Sandra nog lang niet in de steek laten. Want zo voelt het wel als ik er nu tussenuit zou knippen.

De uroloog belde ook nog met het Antoni van Leeuwenhoek-ziekenhuis om te vragen wat die eventueel nog te bieden had. Maar daar kwamen ze met hetzelfde advies: chemokuur en dat kan dan net zo goed bij een oncoloog in het Diaconessenhuis. Afspraak op maandag 6 april.

Voordat we weggingen, heeft Sandra nog wel de gehate stomakoffer teruggegeven. Daar ben ik in ieder geval vanaf. Een geluk bij een ongeluk, zeg maar.

Onderweg naar huis wel heel blij dat Sandra naast me in de auto zat. Anders had ik misschien op de snelweg wel een mooie boom uitgezocht.

Onderweg Martin gebeld om te vragen of hij ook naar ma wou komen om haar op te vangen als wij daar weggingen. Ma stortte volledig in. Martin had het ook niet makkelijk, maar ja, wie wel. We hadden de dag daarvoor nog bij Martin en Coby geklaverjast en waren er allemaal vanuit gegaan dat het nog wel mee zou vallen. Lekker de kop in het zand gestoken. Nu weten we dus wel beter.

Daarna naar Sandra's moeder. Ook al zo'n lekker gesprek. Op de terugweg langs het reisbureau gegaan. De ons bekende medewerkster snapte wel wat we nodig hadden, toen ik op haar vraag

hoe het was, antwoordde dat ik op 6 april in het ziekenhuis moest zijn, en dat we voor die tijd nog even een weekje naar de zon of zo moesten. Zij kwam met Tunesië aanzetten. Een week all-inclusive in een luxe resort. Niks voor ons, maar in dit geval misschien juist wel.

Uitbehandeld

In een mail aan mijn achternicht Desiree in Limburg vertelt Albert dat hij uitbehandeld is bij de uroloog en doorgaat naar een oncoloog.

“Omdat ik even niet zo goed tegen de allemaal goed bedoelde belangstelling en het medeleven van bezoekers van The Pocket kan, hebben Nico en ik besloten dat ik in ieder geval de komende veertien dagen (net als de afgelopen week) niet ga werken. Om even aan alles te ontkomen en, voor zover mogelijk, wat rust in het hoofd te krijgen, gaan Sandra en ik morgen voor een weekje samen weg om wat moed en vertrouwen op te doen. We zijn dan keurig op tijd terug voor de afspraak met de oncoloog.”